

použití k jiným účelům, a že již proto nezáleží na tom, zda je zařízení úplně a ku provozu schopné, čili nic. V tomto směru poukazuje se na úvahy v druhém odstavci rozhodnutí ze dne 17. března 1926, Zm I 736/25, sb. n. s. č. 2318, z nichž plyne, že zákon čís. 9/24 rozumí radio-telefonním zařízením i pouhé součástky, tím spíše ovšem zařízení celého přístroje, byť i po případě neúplné a provozu (prozatím) neschopné. Poněvadž v souzeném případě zjistil soud, že obžalovaný bez úředního povolení měl ve svém bytě úplně zařízený aparát radiotelefonický (s lampami a točnými kondensátory) uzemněný a připojený na drátěnou vložku jako anténu a podle zevnějšího vzhledu provozu schopný, uznal správně, že jde o radiotelefonické zařízení ve smyslu §u 24, tím spíše, že by již pouhé nedovolené přechovávání lamp a točných kondensátorů o sobě stačilo k naplnění zákonného znaku přečinu, jímž byl obžalovaný uznán vinným.

K 2. Přechováváním rozumí zákon podle druhého odstavce §u 3 zák. čís. 9/24 všechny případy, kdy osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelegrafní nebo radiotelefonní. Předpokládá se ovšem stav trvalý, určitou, třeba i krátkou dobu trvající, nežádá se však, by pachatel radiotelefonické zařízení zatajoval neb ukrýval, nebo měl úmysl k tomu směřující. V souzeném případě jest zjištěno, že obžalovaný měl u sebe radiotelefonní zařízení, nemaje úředního povolení, od soboty dopoledne, kdy si je koupil, do následujícího pondělí, kdy mu bylo úředně zabaveno. Měl-li při tom vědomí nebo dokonce úmysl tajiti a ukrývati je před úřadem, čili nic, jest pro otázku viny lhostejno, stačí, že je nedovoleně přechovával ve smyslu právě vyloženém. Bylo tudíž zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2547.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pro otázku trestnosti určitého projevu rozhoduje výlučně jeho obsah a ustanovení (trestního) zákona; nezáleží na tom, že nebyl zabaven.

Jde o štvavé hanobení republiky (§ 14 čís. 5 zákona), stalo-li se zdejším příslušníkem v cizině.

Pod ustanovení §u 17 čís. 1 odstavec druhý zákona spadá již pouhý styk a účastnění se činnosti tajné organizace; není třeba (v subjektivním směru), by úmysl pachatelův směřoval ku podporování podvratných snah; stačí (pro ony dvě formy trestné činnosti) pouhá vědomost, že jde o zakázanou organizaci.

Podporování podvratných snah může se dít i nepřímo podporou snah hospodářských a kulturních.

Cíle a snahy sdružení »Sudetendeutscher Hilfsverein (Sudetendeutscher Heimatsbund)«.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1926, Zm II 20/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 28. listopadu 1925, pokud jím byl obžalovaný podle

Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečiny podle Šu 14 čís. 5 a podle Šu 17 čís. 1 odst. druhý zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro přečiny podle Šu 14 čís. 5 a podle Šu 17 čís. 1 odst. druhý zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. (odstavce B a C rozsudečného výroku) jako zmatečný a věc vrátil zemskému soudu v Opavě, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, ponechávajíc nedotknutým sprostění obžalovaného z obžaloby v ostatních odstavcích, napadá osvobození obžalovaného v odstavcích B) a C), uplatňujíc proti němu důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř. Pokud jde o výrok v odst. B), v němž první soud sprostuje obžalovaného z obžaloby pro přečiny podle Šu 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky s odůvodněním, že nenabyl přesvědčení, že obžalovaný mluvil dne 16. listopadu 1924 veřejně v Ratiboři tak, jak sděluje zpráva důvěrníkova, zejména že mluvil o špatném hospodářství (Misswirtschaft) v Čsl. státě a o české politice násilí, a že, i kdyby vzal na základ rozsudku obsah řeči obžalovaného v doslovu, jak jej podává zpráva důvěrníkova, nelze v ní podle názoru soudu spatřovati hanobení republiky způsobem surovým a štvavým — uplatňuje zmateční stížnost proti tomuto odůvodnění jednak zmatek čís. 5. jednak věcně také čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Ve směru formálním (čís. 5 Šu 281 tr. ř.) vytýká rozsudku neúplnost a zřejmým poukazem také nejasnost. Obě výtky jsou odůvodněny, poněvadž soud sice prohlašuje, že nevěří zprávě důvěrníkově z důvodů, které v rozsudku blíže rozvádí, ale nezjišťuje vůbec, jaký byl vlastně obsah řeči obžalovaného, takže z rozsudku není zřejmo, jak řeč obžalovaného zněla, což jest důležité, by bylo lze se zřetelem ke všem okolnostem řeč onu provázejícím posouditi, zda byla závadná s hlediska Šu 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, jak tvrdí obžaloba, čili nic. První soud ani neuvážil, že pro zjištění obsahu řeči obžalovaného měl po ruce kromě relace důvěrníkovy zprávu novinářskou a vlastní referát obžalovaného, obsažený v jeho zodpovídání v přípravném vyhledávání a při hlavních přelíčeních. Poněvadž obsah těchto pramenů nechal bez povšimnutí, zavinil tím neúplnost rozsudku. Obě vytknuté vady jsou závažné, poněvadž teprve po zjištění, jaký byl skutečně obsah řeči obžalovaného, bude lze posouditi, zda zakládá vzhledem k okolnostem ji provázejícím ať již v doslovu zprávou důvěrníkovou podaném, či v doslovu pouze obžalovaným doznaném a novinářským referátem osvědčeném, skutkovou podstatu deliktu, pro který bylo žalováno. Správně namítá zmateční stížnost, uplatňujíc číselně zmatek čís. 5, věcně však čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že první soud posoudil věc nesprávně, vysloviv názor, že způsob, jímž obžalovaný v Ratiboři mluvil, nepřekročuje meze toho, co lze čísti v mnohých politických dennících a co projde bez závady přehlídkou tisku, uváží-li se prý, že politický život nabyl v poslední době ostřejších forem, jimž se přizpůsobují výrazy politických řečí a v politických dennících, dodávaje, že hranici, kam až lze jíti určuje censura.

Tímto odůvodněním, jímž rozsudek vylučuje trestnost závadného projevu obžalovaného vůbec a znak surovosti a štvavosti zvláště, vložil první soud zákon nesprávně ve dvojím směru. Jednak v tom, že má mylně za to, že o trestnosti určitého projevu rozhoduje stanovisko censure, přehlížeje, že pro tuto otázku je výlučně rozhodný obsah projevu a ustanovení trestního zákona, pod kteréž jej dlužno podřaditi (tu § 14 čís. 5 zák. na ochr. rep.) a že tedy nezáleží na tom, zda v konkrétním případě zakročila censura, či z jakého důvodu snad nezakročila, nehledíc ani k tomu, že v souzeném případě jde o projev učiněný zdejším státním příslušníkem na území cizího státu, kde tuzemské orgány měly možnosti projev zameziti (zakročením vládního komisaře) ani jej potlačiti tiskovou censurou. Soud však vyloučil nesprávně i známku štvavosti při projevu obžalovaného. Netřeba se zabývati otázkou, zda byl způsob řeči obžalovaného surový, jak se snaží dolíčiti zmáteční stížnost, poukazujíc na to, že obžalovanému, jako příslušníku Československého státu již tento poměr ke státu ukládá určité mravní povinnosti, zejména by při projevech v cizině zachoval jistou míru obvyklé mezinárodní slušnosti, zdrženlivosti a povinné loyality vůči svému státu, tím spíše, že i příslušník cizího státu jest povinen podle ustálených mezinárod. zvyklostí zachovávat ve své vlasti jistou míru slušnosti a zdrženlivosti v projevech proti státu cizímu, a dovozujíc, že obžalovaný porušil tuto svou povinnost řečí pronesenou v cizině před příslušníky a oficiálními osobnostmi cizího státu a dal na jevo nízké smýšlení, an nedbal mravních povinností ke státu, — což by podle názoru zmáteční stížnosti stačilo, kvalifikovati projev obžalovaného jako surový, — jisto jest, že jeho řeč byla za všech okolností š t v a v á, poněvadž hanobil republiku v cizině před neinformovaným obecnstvem sousední říše, a to za oněch okolností, takže jeho projev mohl vyvolati účinky státu nepřívlné, to jest vzbuditi nepřátelské smýšlení proti němu a zlehčiti jeho vážnost, že tedy byla ve svých účincích štvavá, tím spíše, že se v konečných svých cílech vztahovala k sousednímu území Hlučínska, politicky dosud nezkonsolidovaného a měla v cizozemských posluchačích vyvolati náladu proti novému režimu v tomto území a tím proti Československé republice.

Proti sprostujícímu výroku pro přečin podle §u 17 čís. 1. druhý odst. zákona na ochranu republiky (odst. C) rozsudečného výroku), uplatňuje zmáteční stížnost po stránce formální podle čís. 5 §u 281 tr. ř. především, že odůvodnění rozsudku obsahuje v sobě vnitřní rozpor, který se týká rozhodné okolnosti. Výtka jest odůvodněna. Napadený rozsudek zjišťuje jednak, že tak zv. »Heimatabend des Reichsverbandes heimatliebender Hultschener« byl zároveň slavností založení místní odbočky spolku »Sudetendeutscher Hilfsverein«, neboli že obě sdružení tento podnik uspořádala dne 16. listopadu 1924 v Ratiboři společně, zjišťuje dále že tato okolnost byla obžalovanému známa, a vyslovuje dokonce, že obžalovaný již průběhem Heimatabendu poznal, že R e i c h s v e r b a n d sleduje cíle podvrtné, namířené proti právním statkům vypočteným v §u 14, čís. 1 zákona na ochranu republiky. Přes to však soud na jiném místě nevzal za prokázáno, že obžalovaný znal pravé cíle sdružení »S u d e t e n d e u s c h e r H i l f s v e r e i n«, (který se později přezval na »Su-

detendeutscher Heimatsbund«). Tento výrok jest však ve zjevném rozporu s dřívějšími zjištěními rozsudku a nemůže vedle nich logicky obstát, neboť poznal-li obžalovaný z průběhu večírku pravý účel Reichsverbandu a věděl-li, že obě sdružení kooperují, je vyloučeno, že by nepoznal pravý účel Sudetendeutscher Hilfsvereinu, kdyžtě Heimatsabend byl zároveň oslavou založení odbočky tohoto sdružení, a oslavu uspořádaly obě korporace společně, což vše bylo obžalovanému rovněž známo. Právnem namítá zmateční stížnost také po věcné stránce (podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.), že nalézací soud nesprávně vyložil zákon a to ve dvojím směru: 1. tím, že vyslovuje názor, že trestní činnost, podřaděná pod sankci Šu 17 čís. 1 odst. druhý zákona na ochranu republiky musí směřovati k podvratným snahám tajných organizací, poněvadž prý doslov zákona na tyto snahy poukazuje, a dále, že pachatel při tom musí míti vědomí o nezákonném cíli těchto organizací, 2. že vykládá pojem podvratných snah příliš úzce, maje za to, že hospodářská a kulturní činnost nemůže vůbec sledovati snahy podvratné.

Rozsudek přehlíží: k 1. že se obžalovanému dává za vinu, že znaje účel určitých sdružení, státu nepřátelských, tedy ve smyslu Šu 17 zákona na ochranu republiky organizací tajných, s nimi jednak se stýkal, jednak jejich činnosti se zúčastnil a dále je v jejich snahách podvratných, namířených proti samostatnosti a ústavní jednotnosti státu p o d p o r o v a l. Uváží-li se, že § 17 čís. 1 zákona na ochranu republiky prohlašuje v odstavci druhém (činnost zmíněná v odstavci prvním — založení tajné organizace v souzeném případě nepřichází v úvahu), za trestné súčastnění se činností tajné organizace, udržování styků s ní a podporování jí, nutno říci, že všeobecný výklad soudu, jak je výše uveden, jest právně mylný, neboť přehlíží, že již pouhý styk a súčastnění se činností tajné organizace o sobě jsou trestné (a činnost obžalovaného sem spadající spočívala v tom, že byl prostředníkem při urovnávání sporu uvnitř organizace vzešlého) a že při obou těchto formách trestné činnosti jest lhostejno, zda směřoval úmysl pachatelův ku podporování podvratných snah, ježto po stránce subjektivní stačí, jde-li o účast na činnosti tajné organizace a udržování styku s ní, pouhá vědomost, že je tu taková zakázaná organizace, a pouze v případě podporování jí musí vinník kromě znalosti účelu věděti, že podporuje organizaci nebo její členy v jejich podvratných snahách, takže výklad skutkové podstaty Šu 17 čís. 1 v té všeobecnosti, jak jej obsahuje rozsudek, není správný; k 2. Soud vykládá nesprávně pojem podvratných snah po případě podporování tajného sdružení v podvratných snahách, maje podle svého odůvodnění nepochybně na mysli pouze přímé podporování snah, směřujících k podvrácení právních statků v Šu 17 uvedených, ač jest při správném výkladu zákona nepochybně, že takové podporování může se dít i nepřímo podporou snah hospodářských a kulturních, když takováto činnost kulturní a hospodářská jest přípravou a prostředkem ke konečnému cíli podvrácení samostatnosti a ústavní jednotnosti státu. V souvislosti s věcnou námítkou uplatňuje tu zmateční stížnost i formální výtku neúplnosti (správně nedostatku logického odůvodnění) výroku o tom, že soud nenabyl přesvědčení, že sdružení Sudetendeutsche Verwaltungsstelle sleduje podvratné snahy, ježto prý sleduje cíle hospo-

dářské, a že také obžalovaný konal vyjednávání hospodářské povahy. Výtka jest odůvodněna, ježto okolnosti, uvedené v rozsudku, nevylučují, že nejde přes to o sdružení se snahami podvratnými, uváží-li se, že činnost hospodářská a kulturní je vhodným a obvyklým prostředkem k účelům směru podvratného a že si na druhé straně ani nelze myslet organizace s podvratnými cíly bez hospodářské nebo kulturní činnosti, jak to vyjadřuje heslo propagované irredentou »von der Kulturgemeinschaft zur Schicksalsgemeinschaft«.

Výroku, že obžalovaný neznal účelu sdružení, uvedených v odst. C) rozsudku, vytýká zmateční stížnost kromě výše již uvedené vady vnitřního rozporu také neúplnost ve více směrech a to plným právem: a) Rozsudek pomíjí mlčením obsah konceptu, jenž byl při hlavním přelíčení k návrhu státního zástupce přečten a jenž začíná slovy: »Man will auf Verbindungen Sudetendeutscher zu Organisationen im Reiche kommen« a dále »Personen, die im völkischen Leben stehen, sollen von ihm heimgesucht werden, in der Hauptsache solche an der Grenze, deshalb diese gewarnt werden müssen. Möglicherweise, dass er seine Tätigkeit in Deutschböhmen beginnt. Alles ist in Prag erzeugt worden«. — Soud sice zjišťuje, že obžalovaný zaslal dopis tohoto obsahu všem tuzemským politickým německým stranám, vyjímaje sociální demokraty, jako výstrahu před špiclem, avšak pominul mlčením obsah oběžníku, zvláště onu část, ačkoli má jeho obsah význam pro posouzení, zda obžalovaný znal účel tajných sdružení státu nepřátelských. Z obsahu konceptu totiž vysvítá, že spojení sudetských Němců s tajnými organizacemi v říši německé jsou (a trvají), že vládě v Praze tato spojení nejsou známa a výstraha v něm obsažená poukazuje na to, že obžalovaný zná účel těchto organizací a že podporoval je v jejich podvratných snahách tím, že dával výstrahu tuzemským organizacím, udržujícím s nimi tajné spojení. b) Soud pominul mlčením důležitou okolnost, že obžalovaný udržoval korespondenci s tajnými sdruženími tak, že dopisy tento styk udržující docházely do B. v Prusku do poštovní schránky na jeho adresu, že tedy nebyly odesílány přímo z tuzemska a nedocházely do tuzemska. Také tato okolnost je důležitá pro otázku, zda obžalovaný znal účel tajných organizací státu nepřátelských, zda se s nimi stýkal, zda se účastnil jejich činnosti a zda je podporoval v jejich podvratných snahách. c) Soud se blíže nezabýval obsahem dopisu, jež obžalovanému zaslalo sdružení »Deutscher Schutzbund für die Grenz- und Auslandsdeutschen«, který má rovněž význam pro skutkovou podstatu §u 17 čís. 1 odst. druhý zákona na ochranu republiky. V dopise se totiž uvádí: »die Tagung behandelt die grossdeutsche Frage in besonderer Beziehung auf Schlesien als Grenzland, Führende Persönlichkeiten des Grenz- und Auslandsdeutschtums werden als Vortragende zugegen sein... Die Tagung findet vertraulich und ohne Presseberichterstattung statt. Teilnahme nur gegen besondere Einladung.« d) Rovněž pominul soud mlčením program jednání, v dopise tomto sdělený, ačkoliv z něho, zejména z bodu »der grossfranzösische Gedanke, der Kampf am Rhein und Ruhr, der grossslovensche Gedanke, der grosspolnische Gedanke« vysvítá irredentistický ráz i účel sdružení, ježto organizace sleduje cíle velkoněmecké, pracuje proti politickému uspořádání Evropy mírovými smlou-

vami a proti nově utvořeným státům, zejména i proti Československé republice a jejímu trvání. Poněvadž mírové smlouvy jsou dnes právním podkladem politického uspořádání Evropy, znamená snaha po jejich změně úsilí o vyvolání nového zmatku, nového boje. Poněvadž obžalovaný znal obsah dopisu, sdělujícího tento program jednání z 25. března 1924, musil býti dostatečně z něho poučen o účelu sdružení. e) Z četných ostatních dopisů, přečtených při hlavním přelíčení, které obžalovanému buď došly nebo jím byly odeslány, vychází na jevo, že jde o organizační a uvědomovací práce ve prospěch pohraničních a zahraničních Němců, zejména i Němců v Československé republice, v duchu velkoněm. propagandy a politiky, tudíž v poměru k čsl. státu o snahy irredentistické, tudíž podvratné, uskutečňující se činností nejen politickou, nýbrž i kulturní a hospodářskou ve spojení s ideovou propagandou. Této okolnosti a souvislosti první soud vůbec neuvážil, jelikož se v důvodech rozsudku zabývá sice jednotlivými dopisy o sobě, nikoli však jejich smyslem a obsahem v celkové jejich souvislosti. Dlužno tu zvláště poukázati na dopis Sudetendeutscher Hilfsvereinu z 8. prosince 1924, tedy z doby po uspořádání onoho Heimatsabendů, na němž bylo oslaveno založení odbočky »Sudetendeutscher Hilfsvereinu«, v němž se sděluje, že jednatel pro Slezsko (Pruské, tedy politicky významné území pohraniční) se ustanoví s plným souhlasem obžalovaného jako činitele tak zv. »Kreisvollzugausschuss der deutschen Parteien für Nordmähren und Schlesien«, ježto »Sudetendeutscher Hilfsverein« plně oceňuje důvody obžalovaným pro to uváděné. Poněvadž rozsudek rozhodující skutečnosti tu uvedené a pro posouzení otázky viny závažné pomínil mlčením, zavínil i tu neúplnost rozsudku. f) Soud nevzal zřetele na další rozhodné okolnosti, jednak, že obžalovaný tu (v onom dopise) vystupuje jako činitel pohraničních politických organizací tuzemských, totiž tak zv. Kreisvollzugausschuss der deutschen Parteien Nordmährens und Schlesiens, (k tomu dlužno srovnati i obsah dopisu, podle něhož »Deutscher Schutzbund für die Grenz- und Auslanddeutschen« pořádá »im Einvernehmen mit der Hauptgeschäftsleitung des deutschen Schutzbundes in Berlin und führenden politischen Kreisen in Nordmähren und Schlesien (Čechoslovakei)« eine »Sudetendeutsche Sondertagung«, jednak, že jde vesměs o pohraniční čsl. příslušníky němec. národnosti, nikoliv o vnitrozemské německé menšiny nebo diaspory, jak vysvítá z politického názvosloví »Randdeutsche« na rozdíl od »Inseldeutsche«.

Kdyby byl soud se vyvaroval oněch formálních vad a byl zejména zkoumal kulturní (pokud jde o film, reference o čsl. studujících v Německu), hospodářskou i politickou činnost obžalovaného v jeho déle trvajících stycích se sdruženími, uvedenými v odst. C) rozsudku, jako celek, nikoli jen jako ojedinělé zjevy spolu domněle nesouvisející, byl by snad zodpověděl otázku o znalosti účelu a rázu činnosti obžalovaného jinak, než učinil v napadeném rozsudku, tím spíše, kdyby byl uvážil, že soudu předložená korespondence obžalovaného jest kusá a že přes svůj zlomkový ráz poukazuje na rozsáhlé styky obžalovaným pěstované. Formální i věcné vady rozsudku vytknuté jsou tudíž takového rázu, že činí rozsudek zmatečným a poněvadž formální vady nedovolují, by

bylo rozhodnuto ve věci samé, bylo odůvodněno jej zrušiti v obou napadených odstavcích a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2548.

Rozšiřovatel (§ 493 odst. třetí tr. zák.) nezodpovídá za čin prvního původce, nýbrž jen za čin svůj vlastní, tedy jen potud, pokud urážku rozšiřoval.

K provedení důkazu pravděpodobnosti nestačí pouhý důkaz bezelstnosti pachatelovy, nýbrž je třeba, by se mohl odvolati na okolnosti, které by při pečlivém prozkoumání postačily k tomu, by bylo lze pachatelem tvrzené okolnosti považovati za pravdivé.

Beztrestnost ve smyslu §u 4 (1) tiskové novely (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.) předpokládá, že bylo hlavním a jediným cílem pachatelovým, kritikou, nevybočující z mezí, vytýčených zvláštnostmi případu, a omezující se, pokud bylo přece třeba dotýkati se cti jiné osoby, na míru nejnutnější, chrániti především (v první řadě) veřejný zájem a že jest zřejmým tento úmysl pachatelův; případy veřejného zájmu jsou tu uvedeny příkladmo; spadá sem i snaha po očistě veřejné správy, nesoucí se za tím účelem, by členu městské rady bylo znemožněno, by poukazem na svůj úřad se obohacoval na úkor zájemníků.

I soukromého obžalobce lze slyšeti jako svědka.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1926, Zm II 436/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 13. května 1925, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ů 488 a 491 tr. zák., potud, že zrušil napadený rozsudek jakožto zmatečný ve výroku, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ů 488, 491 tr. zák., ježž prý spáchal tím, že sepsav v periodickém tiskopisu, totiž v »P. L.«, vycházejících v Brně v čísle 20. ze dne 15. října 1924 na str. třetí, v prostředním sloupci v oddílu »Zprávy« a jako zodpovědný redaktor tohoto časopisu uveřejniv zprávu (v pořadí zpráv třetí) tohoto znění: »Bývalý mistr pekařský Josef B. v Brně oddal se velkoobchodu moukou a — politice; a zařídil obé výnosným. Č. D. obvinil ho v čís. 233 ze 4. t. m. ze zjištěného zneužívání funkce městské rady, dementoval sice 10. t. m. obvinění ono, prý na vysvětlení jisté vlivné brněnské osoby, leč my zjistili, že původní zpráva byla do putíku pravdivá: p. B. vynutil si vyplacení 5.000 (pět tisíc) Kč jistou firmou brněnskou, která má co činiti s pekaři, za to, že nebude fedrovat v Brně firmu konkurenční — a za to, že funguje jako zástupce městské rady při ohlédacích komisích staveb pekárenských Tohle možno dokumenty i svědecky podepřít« — soukromého obžalobce jednak křivě obvinil z určitého nečestného jednání, totiž využití funkce člena městské rady brněnské k osobnímu prospěchu, jednak ho vinil z opovržlivých vlastností a z opovržlivého